

A Pravda cikke a magyarországi eseményekről és Tito pulai beszédéről

A kultusz kiáltó ellentétben állott egész szovjet szocialista rendszerünkkel. Eppen politikai és gazdasági rendszerünk tette lehetővé, hogy harcot kezdjünk a személyi kultusz ellen, és rövid idő alatt jelentős eredményeket érjünk el következménye-felhasználásában.

A szovjet szocialista rendszert, amelyet munkásosztályunk a parasztsággal, a Szovjetunió összes dolgozóival szövetségben, annak kommunista pártja hozott létre, igazolta a történelem. Az élet azzal igazolta ezt a rendszert, hogy rövid történelmi idők alatt ellen-séges, kapitalista környezetben létrehozott egy fejlett szocialista mezőgazdasággal rendelkező, erős, szocialista, ipari nagyhatalmat, olyan körülmények között, amikor nemcsak hogy bármiféle anyagi segítségre nem számíthattunk, hanem évtizedek folyamán elkeseredett nyit és leplezett gazdasági, politikai és ideológiai harcot folytattak a szocializmus első országa ellen. Egy csomó szemléltető lecke után még a Szovjetunió ellenségeinek sincs okuk kételkedni ennek az eredménynek a valóságában.

Rendszerünk ereje kollektívizmában, mely szocialista demokratizmusában van. A szovjet rendszer a város és falu dolgozó millióinak egyesülése az új társadalom építésének nagy céljaira.

A Pravda megállapítja, hogy a szovjet rendszernek vannak hiányosságai is és rendszeres munkát folytatnak ezek leküzdésére.

A szovjet rendszert, amelyet nem volt képes megdönteni sem a háború, sem a gazdasági blokádnak, sem pedig a szocializmus ellenségeinek legkülönfélébb aknamunkája, nem tudta lerombolni természetesen a személyi kultusz sem, mert a szovjet rendszer, a proletárdiktatúra szocialista rendszere, a munkásosztály és a kolhozparasztság szövetségére épül.

Tito elvtársnak a szovjet rendszerről tett megjegyzései, olyan kísérletek tartja, amely ányá-kot akar vetni a szovjet emberek társadalmi rendszerére, és ezt a Szovjetunió elleni támadások megismétlésének tekint, amelyek a múltban voltak divatban, amikor a Szovjetunió és Jugoszlávia között megromlott a helyzet. Magának a jugoszláv népnek, és a Jugoszláv Kommunista Szövetségnek az ügye, hogy a szocializmus építésében bármilyen formát és módszert alkalmazzanak, de helyesebb ezért más országok szocialista rendszerét csempülni, saját tapasztalatukat magasztalni, és úgy reklámozni azokat, mint egyetemes, és a legjobb tapasztalatokat — írja. A jugoszláv sajtóban mind gyakrabban kiesendül olyan gondolat, mintha „a szocializmus jugoszláv útja” a leghelyesebb, vagy talán az egyedül helyes út lenne a világ csaknem összes országai számára. Emellett elhallgatják más országok szocialista építésének pozitív oldalait és eredményeit.

A szocialista fejlődés sajátos formáit a konkrét körülmények szabják meg

A szocialista fejlődés egységes útjának sokféleségét az egyes országok konkrét, objektív körülményei szabják meg — állapítja meg a Pravda, majd a Kínai Népköztársaság és az európai népi demokratikus országok tapasztalatait vizsgálja. Jugoszláviában ugyancsak vannak sajátos formái a szocialista építésnek — folytatja a cikk — a gyakorlatban új módszereket alkalmaznak az irányításban és a gazdaságban. A munkástanácsok Jugoszláviában viszonylag nemrég jelentek meg, minden év változást hoz működésükben, de már most is nyilvánvaló ennek a formának néhány pozitív oldala. Nem lehet ezt elmondani egy másik útjáról, amely negatív eredményt járt. Ez a tervezés területén bevezetett negatív intézkedés, amelyeket meggyengítettek a jugoszláv gazdaság tervezésére és megerősítésére a piaci viszonyok befolyását. Erről a jugoszláv sajtó is írt.

Nem kétséges, hogy egy jó

tapasztalat mindig hívekre és követőkre talál, ha megálta az idő próbáját és pozitív eredményeket hozott. És ellenkezőleg, neveléses dolog megharagudni más országokra, ha az egyik országban alkalmazott egyik-másik módszert nem tartják megfelelőnek más országban.

Miben van a „szocializmus jugoszláv útjának” az az előnye, amiről a jugoszláv szerzők beszélnek? E kérdés megválaszolásakor jugoszláv újságírók szerzői rendszerin, ilyen vagy olyan politikai jellegű útjaitra hivatkoznak. De a szocializmus, mint új társadalmi rendszer, feltételezi a gazdaság, az egész társadalmi rendszer alapjának átépítését. Ez az átépítés Jugoszláviában megkezdődött, de az az átépítés befejezéséig még igen sok tennivaló van. Ismeretes, hogy Jugoszlávia gazdaságában nagy szerepe van a mezőgazdaságnak, ugyanakkor azonban a gabonatermelés még nem érte el a háború előtti színvonalat, és a falu szocialista átépítése, sajnos, még messze van. Ismeretes az is, hogy Jugoszláviában évente kb. 600–650 ezer tonna búza hiányzik.

Teljesen világos, milyen nagy szerepet játszik Jugoszlávia gaz-

daságában az a segély, amelyet a tőkés országoktól, elsősorban az Egyesült Államoktól kap. A kialakult helyzetben Jugoszláviának éveken keresztül lehetősége volt arra, hogy kihasználja az imperializmus és a szocialista országok közötti ellentétek kiéleződését. De ha gazdaságának lényeges részét alkotja a tőkés országoktól kapott segítség, akkor nem lehet elismerni, hogy ennek az útnak valamilyen sajátos föltétele van. Hiszen erre a segítségre nem építhetnek a szocialista tábor összes országai. Következésképpen az ilyen út semmi esetre sem egyetemes érvényű. Ismeretes, hogy az imperialista körök nem azért nyújtottak segítséget Jugoszláviának, mert azok helyeslik a szocializmust, a szocializmus építését Jugoszláviában. Az imperialista tábor politikusai beismerték, az volt a tervük, hogy bármely eszközzel előidézék a szélesítés a szakadékok a szocialista országok között. Egy percre sem szabad megfeledkezni arról, hogy a szocializmus elleneségi most is minden eszközzel szakadékok szeretnének létrehozni a baráti szocialista országok között, meg akarják gyengíteni kapcsolataikat.

A Szovjetunió és a többi szocialista ország közötti kapcsolatokról

Tito elvtárs beszédében felveti a szocialista országoknak és a kommunista pártoknak a Szovjetuniótól és az SZKP-tól való „függetlenségének” jelzőjét. Azonban mindenki tudja, hogy a Szovjetunió semkitől sem követel valamilyen függőséget vagy alárendeltséget. Ezt teljes határozottsággal megmondották a SZKP XX. kongresszusának határozatai. Még egyszer megerősítette ezt a Szovjetunió 1956. október 30-i deklarációja. A Szovjetunió és a többi szocialista ország közötti barátság és együttműködés fejlesztésének és további megerősítésének alapjairól. Az ezen a téren még meglevő hibákat kormányunk teljes eltökéltséggel megszünteti. Erről tanúskodik Jugoszláviával az utóbbi években kialakult viszonyunk. Mi bátran megkezdjük a Jugoszláviához való viszonyunk összes múltbeli hibáinak kiküszöbölését, nem tördelve különféle presztizs elgondolásokkal, elsőnek nyújtottuk kezünket a jugoszláv kormányunk és a Jugoszláv Kommunista Szövetségének az ügye, hogy a szocializmus építésében bármilyen formát és módszert alkalmazzanak, de helyesebb ezért más országok szocialista rendszerét csempülni, saját tapasztalatukat magasztalni, és úgy reklámozni azokat, mint egyetemes, és a legjobb tapasztalatokat — írja. A jugoszláv sajtóban mind gyakrabban kiesendül olyan gondolat, mintha „a szocializmus jugoszláv útja” a leghelyesebb, vagy talán az egyedül helyes út lenne a világ csaknem összes országai számára. Emellett elhallgatják más országok szocialista építésének pozitív oldalait és eredményeit.

Tito, miközben pozitívan értékeli a szovjet–jugoszláv viszony alakulását, valamint a Szovjetunió és Jugoszlávia között megkötött egyezményeket, ugyanakkor megrója a szovjet vezetőket abban, hogy állítólag nem szándékoznak kiterjeszteni a többi szocialista országra azokat az elveket, amelyek ezekben a megkegyezésekben foglaltak. Ez a különös és teljes egészében légből kapott állítás arra kellett Titónak, hogy a Szovjetuniót a népi demokratikus szocialista erői-vel szembeni „elégtelen bizalommal” vádolhassa.

Ezeket az állításokat megcáfolják a tények. Van egy belgrádi deklaráció és a Szovjetunió és Jugoszlávia kormányainak együtt-tes nyilatkozata, a szovjet–jugoszláv viszonyról, és egy deklaráció a JKSZ és az SZKP közötti viszonyról.

Van egy szovjet kormánydeklaráció a Szovjetunió és a többi szocialista országok közötti barátság és együttműködés fejlesztésének és to-
vábbi megerősítésének alapjairól. Van egy közös nyilatkozat az SZKP központi bizottsága és a szovjet kormány között, amelyben a LEMP központi bizottsága és a Lengyel Népköztársaság kormányának küldöttsége között lezajlott tárgyalásokról. Ezek

ben a dokumentumokban kifejezésre jutnak a szocialista országok közötti viszony lenini elvei. Tito elvtárs pedig továbbra is valamilyen „szálini kultuszról” beszél a Szovjetunióhoz való viszonyt illetően.

Ezután a Pravda az SZKP központi bizottságának még a XX. kongresszus előtt, 1955 júliusában elfogadott határozatát idézi, melyben a szovjet és pártvezetők dolgozóit és az összes külföldön dolgozókat felhívja, hogy a népi demokratikus országokhoz, valamint a testvérpártokhoz fűződő kapcsolataikban szigorúan tartsák be a szocialista internacionalizmus, a teljes egyenjogúság, a nemzeti szuverenitás elveit, majd így folytatja:

Az SZKP XX. kongresszusa, mint ismeretes sok figyelmet szentelt a helyes marxizmus–leninizmus elvei megállapításain alapuló viszony kérdéseinek pártunk és az összes többi baráti kommunista és munkáspárt között. Most, a XX. kongresszus után valamilyen „szálini kultuszról” beszél az SZKP-ban, akik állítják a testvérpártok alárendelésére törekednek, azt jelenti, hogy figyelmen kívül hagyják azt a politikát, amelyet az SZKP a valóságban követ a szocialista országok viszonyában. Ez a politika a teljes egyenjogúság, a területi sérthetatlenség, az állami függetlenség és szuverenitás, az egymás belügyeibe való be nem avatkozás elveire épül.

Végül a Pravda bírálja Tito elvtársnak Enver Hodzsa elvtárral kapcsolatos megjegyzéseit, és ezzel fejezi be a cikket:

Az SZKP a maga részéről a jövőben is pártjaink között a marxizmus–leninizmus elvi alapjaira épülő együttműködés politikáját fogja követni a Szovjetunió és Jugoszlávia baráti népeinek érdekében. A béke, a demokrácia és a szocializmus védelme érdekében. Meg vagyunk győződve arról, hogy most is meg kell vitatni a vitás kérdéseket, nyugodt, baráti formában, elvtársi eszmecsere útján. A Szovjetunió kommunistái, ugyanúgy, mint az egész világ kommunistái, tudatában vannak annak, hogy olyan körülmények között, amikor a reakció elkeseredett támadást kezdett a szocializmus és a demokrácia erői ellen, amikor az imperialisták és a fasiszta elemek számos országban dühödő támadásokat intéztek a kommunisták ellen, hogy szakadást idézzenek elő a nemzetközi kommunista mozgalomban, ilyen körülmények között szükséges van a szocializmus összes erőinek további összeforrására, a marxizmus–leninizmus elvei, a szocialista internacionalizmus elvi alapján.

A hóközi bérek fizetésének szabályozása

A Pénzügyminisztérium rendlete szabályozza a hóközi bérek fizetését. A rendelkezés kimondja:

1. A november havi szokásos bérszámítás esedékessége időpontjában a vállalatok, intézmények, hivatalok a dolgozóinak folyósítható összegeket a következőképpen szabályozom:

a) A november 1-től 15-ig terjedő időre, a november havi 13 munkanapot alapul véve, a nem havi-díjas dolgozók részére kifizethető a szeptember havi túlóramentes átlagkereset egy napra eső részének 3-szorosa.

b) A havidíjas dolgozóknak kifizethető a félhavi (prémium nélküli) alapfizetésnek a megfelelő összege.

2. Fenti összegeket csak azoknak a dolgozóknak szabad folyósítani, akik egyébként is félhavi fizetést kapják bérüket, fizetésüket, és a munkát jelen rendelet megjelenése napjáig felvették, illetve munkakészségüket igazolták.

3. Az így fizetett összegek előlegként kezelendők. Az előleg végleges elszámolásáról, valamint a végleges megdologzott időre járó bérek elszámolásáról későbbi rendelkezés fog intézkedni.

4. A folyósítandó összegeket le kell vonni a november havi bére, illetve a fizetésre eddig felvett előlegeket. Minden egyéb levonás a havi végelszámolásnál esedékes.

Egyre többen kapnak iparendélyt Sándorfalván

A sándorfalvi községi tanácsot mostanában a legkülönbözőbb szakmákból egyre több volt kisiparos keresi fel azért, hogy ismét iparendélyt kérjenek maguknak, műhelyeket nyithassanak, s teljes tudásukkal a magyar kisiparossághoz régi, nagy hírnevéhez méltóan szolgálják a lakosságot.

A tanács és a felsőbb szervek nem is zárkoznak el ezeknek a kéréseknek a teljesítésétől, hiszen a kisiparosság új, megnövekedett munkaköze, dolgozni akarása is azt mutatja: népünk minden rétege teljes tudásával, s jószándékával szolgálni akarja új társadalmi rendünk kibontakozását.

Ugyancsak a sándorfalviak tették szavát a napokban, hogy a Békés-Csongrád megyei Borsfalgalmi Vállalat Sándorfalván még nem kezdte meg azoknak a gazdáknak a kártalanítását, akik teljesítették az őz idején az ez évre szóló, illetve mustbeadási kötelezettségeiket. Annál is inkább sérelmezik ezt a sándorfalviak, mert tudomásuk szerint — és ez igaz is — a járás legtöbb községében már kártalanították az érdeklét szőlőgazdákat.

Lakodalom — tragikus halálozással

Lakodalom volt Széregén Varga Jánoséknál. A mulatság még szombaton kezdődött, s vasárnap reggel tovább folytatódott. Az ital dolgozott a vendégek fejében, alapos jókedv kerekedett, amely tragikus eseménnyel ért véget. A vendégek között tartózkodott a határőrségnek egyik hadnagya, akinek pisztoly volt. Még nem derült napvilágra, hogy a katonának mellett álló civil, vagy pedig a hadnagy „szórakozott” a pisztollyal, de tény az, hogy megdöglőlt a kezében a fegyvert, amely elcsúszt és halálra sebezte a közelében tartózkodó Varga Irén fiatal leányt.

A nyomozás folyik, a gondatlan emberölés elkövető személyének megállapítására.

Utább ENSZ-határozat követeli:

vonja ki csapatait Egyiptomból az angol, a francia és az izraeli kormány

Angol és francia állampolgárokat
utasítottak ki Egyiptomból

MINT VÁRHATÓ VOLT, az ENSZ-közügylés szombati ülésén a delegátusok nagy része megszavazta azt a határozati javaslatot, amelyet Jugoszlávia és még másik öt állam képviselői terjesztettek elő. E határozati javaslat követelte, hogy Anglia, Franciaország és Izrael vonja ki Egyiptomban lévő csapatait. A javaslat mellett 63 ország képviselője szavazott.

Ismeretes, hogy az ENSZ rendkívüli közgyűlése november 1-én tartott ülésén egy ízben már hozott határozatot az angol, a francia és az izraeli csapatok kivonására. Erre fel volt kényszerítve megszüntetni hat nappal e felhívás után a három agresszor Egyiptom elleni támadásait.

Kétségtelen, hogy az ENSZ E határozata a haladó erők nagy győzelmét jelenti és ha az ENSZ — mint várható — nemzetközi csapatainak felállításával kényszeríteni tudja az angol—francia—izraeli haderők Egyiptomban állomásozó egységeit a haladéktalan távozásra, úgy ismét beigazolta: tevékenységére a béke megővése szempontjából nagy szükség van.

PENTEKEN ESTE az ENSZ-közügylés ülésén felszóllalt Szeilov szovjet külügyminiszter és hevesen támadta Angliát, Franciaországot és Izraelt, amiért nem akarják kivonni csapataikat Egyiptomból. Követelte, hogy a nemzetközi erők fenntartásának és a csatorna használhatóság tételének költségeit teljes egészében az agresszor országok viseljék.

Az ülésen felszóllalt Favzi egyiptomi külügyminiszter is, aki megköszönte azt a támogatást, amelyben a közgyűlés Egyiptomot részesíti. Hangsúlyozta: a külföldi csapatok kivonásának halogatása késlelteti a csatorna használhatóság eltváloltatásának munkálatait is.

Az ENSZ-közügylés hétfőn tovább folytatta munkáját. Ez alkalommal a felszólló delegátusok megindokolták, miért szavaztak a hat ország részéről benyújtott határozati javaslat mellett, illetve ellen. Az általános vita során ugyancsak több küldöttségvezető szólt majd fel.

AZ EGYIPTOMI KORMÁNY szombaton közölte, hogy az Egyiptomban élő angol és francia állampolgároknak néhány napon belül el kell hagyniuk Egyiptomot. Az egyiptomi kormány rendelete körülbelül 9000 francia és mintegy 1700 angol állampolgárt érint. Még nem világos, hogy a rendelet csupán az említett számú angol állampolgárra vonatkozik-e, vagy pedig az Egyiptomban élő mintegy 15 ezer brit birodalmi állampolgárra is.

Reuter-jelentés szerint az angol és a francia kormány egyiptomi érkeinek képviselőit a kairói svájci követség vette át. A francia kormány — jelentése szerint — mindezt el fog követni annak érdekében, hogy megvédje állampolgáraikat vagyonát és más érdekeit.

Párizsi, illetve londoni jelentés szerint sem a francia, sem az angol kormány nem hozott eddig intézkedéseket a területén élő egyiptomi állampolgárokkal kapcsolatban.

A Nagybudapesti Központi Munkástanács november 23-i felhívása továbbra is érvényben van

A Nagybudapesti Központi Munkástanács
titkárságának közteménye

Tudomásunkra jutott, hogy a munka felvételére hozott határozatunk provokálására egyes személyek, csoportok a Nagybudapesti Központi Munkástanács, valamint egyes üzemi munkástanácsok nevével visszaélve felölten felhívásokat bocsátanak ki. Ezekkel kapcsolatban a Nagybudapesti Központi Munkástanács felhívja az ország dolgozóinak figyelmét arra, hogy a felhívásoknak célja zavarteltetés, a munkások soraiban megbontás.

A Nagybudapesti Központi Munkástanács változatlanul érvényesnek tekinti a november 23-án kiadott felhívást az ország te-

ritületén megindult termelőmunka további folytatására. A Nagybudapesti Központi Munkástanács november 26-án, hétfőn a kormánnyal folytat tárgyalásokat. Ennek alapján a november 14-én megfogalmazott határozat pontjai képezik. A tárgyalások eredményéről a Nagybudapesti Központi Munkástanács összefoglalót készít. Ennek a munkástanácsnak felé való eljuttatásáról azonnal intézkedik.

Budapest, 1956. november 25.
A Nagybudapesti Központi Munkástanács nevében:
Babay István
titkár

A TUDÓS TOLVAJ

szágban és véleménye mindig döntő volt az angolszász irodalomban.

A nekrológ megírásakor azonban a Times még nem is sejtette, hogy Wise a lopások mellett még hamisításokkal is foglalkozott.

Erdekes módon követte el ezeket a könyvhamisításokat. Elisabeth Barrett-Browning angol költőnő 1850-ben kiadta verseskötetét. Wise egyszerűen 1847-es dátummal ki-nyomatta ezt a könyvet és bejelentette, hogy felfedezte a híres költőnő egyik magánkiadását. Ezt a könyvet aztán nagy összegért értékesítette.

Mivel Wisenak nagy tekintélye volt, ezeket az „első” kiadásokat szívesen megvették tőle a könyvtárak.

1934-ben azonban majdnem kiderült a csalás: két vállalkozó szellemű angol könyvtáros hosszú tanulmányozás és kutatás után bebizonyította, hogy Barrett-Browning költőnő állította

gos 1847-es első kiadása közönséges hamisítvány, mert a betűtípusok nem felelnek meg a száz év előttieknek. A könyv papírjáról is megállapították, hogy modern eljárással készült.

Bár a hamisítás kiderült, senki nem merte Wiset meggyanúsítani, mert tekintélye szinte egyedülálló volt az angol könyvtárirodalomban.

A megindult nyomozás aztán sok „rég” kiadásról megállapította, hogy közönséges hamisítvány. Összesen körülbelül 80 ilyen hamisítványt fedeztek fel.

A British Museum könyvtárai most megállapították, hogy a nagybecsült tudós állandóan lopkodta könyvtárak értékes műveit. A nyomozás megállapította, hogy személyesen követte el a lopásokat, mert mint tekintélyes tudós, könnyen hozzájuthatott a könyvtárak lezártabb kincseihez is.

Kedd, 1956. november 27. 3